

nde model og
et for, at den
kritiserer det,
henseende er
kunstnerens;
ofret det helt
et syn på sig
rer sig under
re end halve,
lætte mene, er
2 prisme.

ennesker, der
i mere end en
int har mulig-
t helt tilbage,
ato, hvor man
Næsten pine-
er stillet over
rste sider af
s betydning-
iller forspilte

reje — og her
ikke person-
ed og i hvert
plettere eller
s etablerede
til i eget og
i deres rød,
s embryonale
ft venner og
2, og gennem

en serie med
seløb gennem
i hendes og
tr og masker,
ge i tiden for
i 1933 på en-
Tales under
på sporet af
tft med stor-
i 18 år leder

et, lidt ukor-
forklædt sig
med adelska-
mange måder

tebønder om-
re jordbesit-
natsfulde og
tisk og hårdt
arv fra fæde-
en praktiske
slig godsjejer,
rne, de mere
en repræsen-

forfatterkab,
erer en med-
in i den grad
sin skønhed
omt særpræg,
r Lord Dela-
er, betød for
t godstivet i
t danske Farm
la hun måtte
afedyrking,
Karen Store,
med stolthed
et kulturløse
jer, hvis hun
millioner, for
nu forståds-
yvangens og

ger, der sva-
hendes bøger
talsæt, når
og se i radio
vde sin gang
nd på gårds-
te en indfødt
n i ridedragt
i her med et
liken legems-

ntrum for en
der, medien
— men også

svundne tid. I en række artikler, hvoraf vi her
bringer den første, vil han forsøge at skildre
nogle kendte danske personligheder, som de var,

- da de var 20 år

Broderen

Godsjejer Thomas Dinesen fortæller:

— De allerfleste tanker og begivenheder fra ens drengetid ligger jo desværre tabt i forglemmelsens mørke en gang for alle. Men der er minder, knyttet til min søsters navn, som jeg aldrig vil glemme.

Vi havde mange fælles sportsoplevelser. Vi lå i vindstille i min lille kutter under Hven i lange timer, eller vi måtte søge havn i Humlebæk for et pludseligt uvejr. Med beundring så jeg hende sætte af i gallop — endnu var sådan en stor host ikke tilladt for mig. Senere drev jeg hende — som nybegynder! — på ski til toppen af Hardangerjøken og morede mig over hendes hurtigt-lende styrt på nedturen.

Yderst modvillig blev jeg af hendes tvunget med ind i de store pigers aftenunderholdning for deres venner — vers på det opgivne rim, så vidt muligt det rene nonsens:

„Hvis ikke du vil huse
det stakkels lille Får,
som, medens Storme bruse,
brægende ude står,

du får engang din Straf,
det går dig som min Tante,
hvis bedste Pottelante
blev ødt af en Giral!“

eller:

„Fra et meget lille Hus
i den kold Zone
horte man, om af en Mus,
en fortvilet Tone

Da man startet til med Skrig
og med en Foræring,
så man, at det alt var Svig,
— hvilken god Belæring!“

Hun gav mig mine første bøger af betydning „Skipper Worse“, endnu en af mine kæreste romaner, „Huckleberry Finn“, så at jeg kunne læse engelsk gennem en af verdens genialeste værker. Svante Arrhenius „Människan inför Världsgåtan“, da jeg var 14 år og krævede forståelse af alverdens gåder. Det var vist nok først og fremmest gennem Shakespeares værker, at min søster selv nåede frem til en sådan forståelse, såvel som til sin sjældne beherskelse af det engelske sprog.

Min moder læste højt for os fem søskende om aftenen, og min søster var vel 16 år og jeg 10, da hun først begyndte på de islandske sagaer og Norges kongesagaer. Vi sad sammen omkring spisestuebordet, åndeløse, og hørte om Gunnar og Egil Skallagrímsson, om Olav den Hellige og Tore Hund. Tyve år senere, om aftenen på den afrikanske farm, kunne Karen og jeg endnu gennemgå Halgerds forskellige ægteskaber og

fremsige kvadet om Erling Skjalgssons fald.

Men først efter, at jeg selv er kommet højt op i Årene, er det gået op for mig, at det dybe, uudslettelige indtryk i disse forskellige minder skyldes min søsters store personlighed, hendes sjældne, kunstneriske evne til at gøre enkelte ord, måske kun betoningen af sådanne enkelte ord så betydningsfulde: Mor- eller kutterens kølvand en mørk efterårsaften. — Capella lavt i nord på juninattens lyse himmel, når vi sad på verandaen på Rungstedlund. Vi hørte min moder læse i Nials

Saga om branden på Bergthorsbøl, — Nial og Bergthóra er døde, Skarphedin står fæstklemt midt i bålet, og driver tilsidst sin kæde økse dybt ind i gavlbjælken for at redde den, — og jeg husker, som var det i går, min søsters udbud: „Å — Rimme-gyge!“

Valdemar Rørdam karakteriserer et sted — i „Den Gamle Kaptajn“ — min fader med følgende ord: „— — en genial, hvis Væsen var just begyndt at vælte, — en syttenårig Fyr og Flamme, Digter og Soldat!“ Og i mine drengeerindringer om min søster lyder den samme tone.

Ungdomsvennen

Grev Eduard Reventlow om ungdomsdage i Paris sammen med Karen Blixen.

— I foråret 1910 var jeg i Paris, hvor jeg gjorde tjeneste på legationen og generalkonsulatet næsten daglig sammen med Isak — dengang endnu Karen Dinesen. Hun

turion erklærede, at hendes figur var som en statuette. Hun ønskede langt snarere at blive lignet med en statue, et ønske der er forblevet uopfyldt!

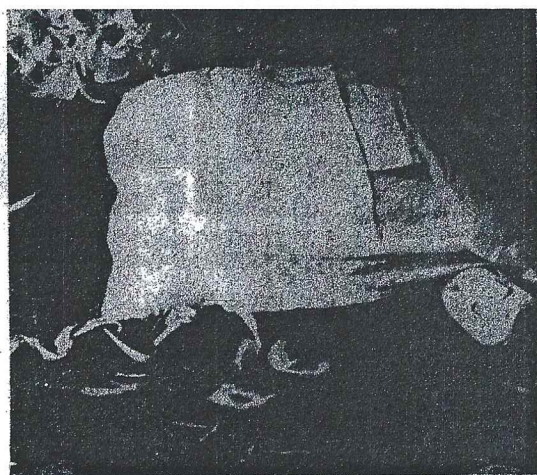
Mine følelser for Karen Dinesen var præget af en uforbeholden beundring for hendes skønhed og charme og for den sindets åbenhed og oplagthed, bøjelighed og begejstring, som endnu i dag er karakteristisk for hende.

Mange gode og glade fælles minder har vi fra vort samvær i Paris. Karen kom ofte op på mit kontor for at træffe aftale om besøg, som vi om aftenen skulle aflægge i forskellige af Paris' daværende bolter. Engang, da jeg spagfærdigt henvisede til min punks slunkenhed, kastede hun med foragt nogle guldtifranes på gulvet. Dem måtte jeg så lydigt finde frem fra deres midlertidige hvilesteder under reoler og skabe. Jeg håber dog, at jeg var tilstrækkelig chevaleresque til i hvert fald ikke altid at lade Karen deltage i finansieringen af vore forskellige eskapader.

Karen Blixen har bevaret sit ungdommelige sind og udveksler nu dybe tanker med min dattersens Hans Henrik Bruun. Men gamle af år er vi begge! Dog — det er dejligt at føle, at venskabsbånd ikke bryder, og at mindet om lykkelige og værdifulde oplevelser bevarer sin intensitet og friskhed uændret og usvækket.

Ungdomsveninden

Samme år, grev Reventlow fungerede som Karen Blixens beundrende ledsager gennem det parisiske forår, blev han i november gift med hendes barndomsveninde Else Berendsehn, der her meddeler nogle indtryk fra de tidligste ungdomsår:

På den afrikanske farm i 1922

Nogle af de erindringer, jeg med den største glæde dvæler ved, knytter sig til ferier på Rungstedlund og til mit samvær med Karen Blixen — dengang Karen Dinesen, kaldet Tanne — og hendes to søstre.

Fru Dinesen og min mor var ungdomsveninder og bevarede et trofast venskab livet igennem. Jeg var jævnaldrende med de Dinesen'ske børn og blev allerede i min tidlige barndom taget med ved mors besøg på Rungstedlund. Det er jo langt fra realist, at foreldres venskab fortæmmes i næste generation, men jeg kan med sandhed sige, at alle børnene på Rungstedlund, ligesom også deres mor, stod mit hjerte meget nær, og det var mig en fryd, når jeg med dampskibet — eller med tog til Klampenborg og derfra videre med dagvognen, — skulle på besøg i Rungsted.

Det var et dejligt hjem at komme i. Alle var søde, begavede, åndeligt interesserede og tillige fulde af spøg og humor. Vi havde vor gyldne frihed, kunne bade, cykle, spille tennis, fordybe os i frugtthavens glæder, læse eller drive, alt efter behag. Ikke mindst morede det os at snakke og sætte alle mulige — ofte også umulige — problemer under debat. Aftenene var utroligt hyggelige. Til læste fru Dinesen højt for os af en engelsk bog, som hun oversatte til flydende dansk, mens hun samtidig arbejdede på et stort strikketøj, og ofte opførte børnene scener af shakespeare'ske dramaer.

Tanne viste allerede i en tidlig alder sin usædvanlige begavelse. Da hun var elleve år, skrev hun en komedie Humord står for Fald, som hun, hendes to søstre og nogle venner opførte. Til sangene havde hendes to søstre og meget musikalske søster Ea skrevet musikken. Desværre var jeg ikke til stede den gang, men derimod oplevede jeg i 1897 opførelsen af en hyldet til dronning Margrethe, som den 12-årige Tanne havde skrevet i anledning af 500 års dagen for Kalmarunionen. Efter en prolog kom en

efter en repræsentation for de tre nordiske lande, frem og hyldede dronningen, som derefter frembar sin tak. Alt var skrevet på glimrende vers, karakteristiske for hvert af de tre lande.

Da jeg var femten år, fik jeg lov til at gå ud af skolen for at følge med fru Dinesen og hendes tre søstre til Schweiz, hvor vi børn skulle gå i skole og lære fransk. Jeg er bange for, at det kun blev så som så med de franske kundskaber, for på hotellet, hvor vi boede, taltes der hovedsageligt engelsk, og det var vist sjældent, at vi ikke indbyrdes talte dansk. Jeg gik måske glip af nogen skolelærdom, men ved samværet i syv måneder med de søde, begavede mennesker vandt jeg i udvikling mere, end nogen skole kunne have bibragt mig. Tanne elskede allerede dengang at fortælle historier. — Nu skal jeg fortælle dig en historie, og så trækker hun mig til side og fortæller en eller anden selvlavet historie, så vi rene rejste sig på mit hoved af spænding og stræk. Til sine små brødre hjemme i Danmark skrev hun en roman: „Bertel og Bjørn“, som hun tilstrettede og sendte hjem. Tegne kunne hun nemlig også. Hendes og hele familens sans for naturen var levende, og jeg har mindet om berøgtige vandringer i bjergene.

Da vi efter endt ophold i Schweiz i sommeren 1898 kom tilbage til Danmark, måtte vor underværlig naturligvis fortsættes på forskellige kurser. En tid gik vi sammen på kogeskole, hvor vi havde megen spøg ud af.

Og så voksede vi til, og den tid kom, da Tanne blev den smukke og strålende baldame. Så blev hun gift og kom til Afrika, og vore venskabsbånd blev desværre ikke mere så ofte. Hun kom tilbage til Danmark og blev den store fortællerinde Karen Blixen, berømt og skattet verden over.

Jeg, som måske er den, der har kendt hende længst, glæder mig over, at jeg her har fået lov til også at bringe en hyldet til den yndige, uforglemmelige Tanne Dinesen.

Naboens datter

En nabo-veninde fra Årene på Rungstedlund, Ellsabeth Blohm, fortæller:

— Det var kunst, kultur og skønhed, der prægede hjemmet på Rungstedlund, i det dengang så

Dinesens vængende fortællinger, spændt på, hvad alle hendes morsomme og originale skikkelser kunne finde på, eller man spillede bridge eller blot sad stille og betragtede et juletræ, blev man beriget.